

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 14C/21/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717207925
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ľudmila Ostrolucká
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2018:6717207925.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen, v konaní pred sudkyňou Mgr. Ľudmilou Ostroluckou, v právnej veci žalobcu E.. X. V.A., S.. XX.XX.XXXX, N. M. F. XXX/XX, XXX XX C., právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Lion Law Partners s.r.o., IČO: 36 862 461, so sídlom Komenského 14A, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o zaplatenie 1.897,42 Eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 1.897,42 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.897,42 Eur od 07.04.2017 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca m á n á r o k voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 18.05.2017, ktorá bola doručená súdu dňa 19.05.2017, domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1.897,42 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 07.04.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania z titulu náhrady škody. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 16.06.2008 vydal poverený príslušník ORPZ Zvolen, Úrad justičnej a kriminálnej polície - oddelenie skráteneho vyšetřovania v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len ako „TP“), uznesenie o vznesení obvinenia sp.zn. ČVS:ORP-703/1-OSV-ZV-2006, ktorým voči nemu vznesol obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (ďalej len ako „TZ“) v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ. Nakoľko popieral spáchanie prečinu výtržníctva v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví, ktorý mu bol kladený za vinu, podal dňa 24.07.2008 voči uzneseniu o vznesení obvinenia z dôvodu neexistencie akýchkoľvek dôkazov, z ktorých by vyplývalo dôvodné podozrenie, že sa dopustil prečinu výtržníctva alebo prečinu ublíženia na zdraví, sťažnosť. Prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen uznesením zo dňa 18.08.2008 sp.zn. 3Pv944/06-60 zamietol túto jeho sťažnosť. Dňa 23.11.2009 bol upovedomený o tom, že prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca na neho podal obžalobu za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ TZ a za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ. Na základe podanej obžaloby vydal Okresný súd Zvolen dňa 31.12.2009 voči nemu trestný rozkaz sp.zn. 5T/233/2009, ktorým ho uznal vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ TZ, za čo ho odsúdil k trestu odňatia slobody vo výmere 21 mesiacov, ktorého výkon mu podmienene odložil na skúšobnú dobu 12 mesiacov a uložil mu povinnosť nahradiť poškodenému E.. F. U. škodu vo výške 300,78 Eur a poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. škodu vo výške 25,77 Eur. Proti trestnému rozkazu podal dňa 22.01.2010 odpor, na základe čoho bol trestný rozkaz zrušený a vo veci bolo nariadené pojednávanie. Následne dňa 22.03.2010 vydal Okresný súd Zvolen uznesenie sp.zn. 5T/233/09-604, ktorým zobral na vedomie späťvzatie obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry Revúca v jeho trestnej veci. Dňa 22.09.2011 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca na neho opakovanú obžalobu za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1

písm. a/ TZ a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ. Na základe podanej obžaloby vydal Okresný súd Zvolen dňa 28.09.2011 voči nemu opätovne trestný rozkaz sp.zn. 5T/117/11-612, ktorým ho uznal za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ TZ za čo ho odsúdil na peňažný trest vo výške 200,- Eur, pričom pre prípad, že výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil i náhradný trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov. Súčasne mu uložil povinnosť nahradiť poškodenému E.. F. U. škodu vo výške 300,78 Eur a poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. škodu vo výške 25,77 Eur. Proti trestnému rozkazu podal dňa 21.10.2011 odpor na základe čoho bol trestný rozkaz zrušený a vo veci bolo nariadené pojednávanie. Rozsudkom zo dňa 25.02.2015 sp.zn. 5T/117/2011-691 Okresný súd Zvolen ho spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2015, čím došlo k právoplatnému meritórnemu skončeniu vo veci. Ďalej v žalobe uviedol právnu kvalifikáciu nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 514/2003 Z.z.“). S poukazom na tieto skutočnosti ohľadne vedenia trestného konania za nezákonné rozhodnutie považuje už samotné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 16.06.2008. Právoplatným oslobodením spod obžaloby bola preukázaná jeho nevina a zároveň skutočnosť, že vznesenie obvinenia proti jeho osobe nebolo zákonné. V tomto konaní uplatňuje nárok na náhradu škody v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. V zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo nesprávnym úradným postupom. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. Označenie uznesenia o vznesení obvinenia ním ako nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci vyplýva aj z ustálenej judikatúry v zmysle ktorej systematickým a logickým výkladom možno dôjsť k záveru, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby. Pokiaľ sa podozrenie zo spáchania trestného činu nepotvrdilo je potrebné považovať uznesenie o vznesení obvinenia za rozhodnutie nezákonné. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V tejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. V tomto smere poukázal na ustálenú judikatúru rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo15/2009 sp.zn. 1Cdo53/1993, sp.zn. 3Cdo/194/2010 a iné. Čo sa týka označenia orgánu oprávneného konať v mene štátu, v tejto otázke vyslovil jednoznačný právny názor Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 8Cdo289/2014 podľa ktorého, ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z., je od 01.01.2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Pokiaľ ide o výšku škody, v trestnom konaní využil svoje ústavne garantované právo na obranu a obhajobu a to už v priebehu prípravného konania prostredníctvom zvoleného obhajcu. Za týmto účelom dňa 24.07.2008 uzavrel s advokátom JUDr. Petrom Kočičkom Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci. Na základe tejto zmluvy mu bola poskytnutá právna pomoc v podobe jednotlivých úkonov obhajoby v prípravnom konaní, ako aj v trestnom konaní pred súdom. Dňa 25.03.2009 uzatvoril so spoločnosťou Lion Law Partners s.r.o., novú Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci, a to z dôvodu, že jeho dovtedajší obhajca začal vykonávať advokáciu v mene a na účet tejto spoločnosti. V zmysle bodu IV. 1. Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci bola odmena za poskytnutú obhajobu v trestnom konaní dohodnutá ako tarifná odmena podľa počtu skutočne vykonaných úkonov právnej pomoci v zmysle § 12 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov. Na základe tohto vyplatil advokátskej kancelárii dohodnutú výšku odmeny za vykonanú obhajobu (vrátane náhrady cestovného, náhrady za stratu času a DPH) v celkovej výške 1.897,42 Eur, a to prostredníctvom Poštového poukazu. Celkové náklady, ktoré musel vynaložiť na svoju obhajobu v dôsledku vznesenia obvinenia až do vydania oslobodzujúceho rozsudku tak predstavujú

sumu 1.897,42 Eur, keď táto suma zodpovedá aj výške škody, ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím, keď škodu uplatnil v zmysle § 18 zákona č. 514/2003 Z.z.. Svoj nárok v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uplatnil i na príslušnom orgáne, ktorým je Generálna prokuratúra SR a to žiadosťou o predbežné prejednanie nároku zo dňa 06.02.2017, ktorá bola Generálnej prokuratúre SR doručená dňa 08.02.2017. Generálna prokuratúra SR na podanú žiadosť reagovala prostredníctvom podania zo dňa 27.03.2017. Z tohto podania vyplýva, že jeho žiadosť o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody bola Generálnej prokuratúre SR doručená dňa 08.02.2017 a preto od tohto dňa začala plynúť 6-mesačná lehota na uspokojenie jeho nároku na náhradu škody v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.. Keďže Generálna prokuratúra SR vo svojej odpovedi na jeho žiadosť oznámila, že uplatnený nárok neuspokojí, obrátil sa so svojim nárokom žalobou na súd. K doručeniu oznámenia, že Generálna prokuratúra SR jeho nárok neuspokojí, došlo dňa 06.04.2017. Preto odo dňa nasledujúceho, t.j. odo dňa 07.04.2017 z uplatnenej škody požaduje uhradiť aj úroky z omeškania, a to vo výške 5 % ročne zo sumy 1.897,42 Eur a to až do zaplataenia. Súčasne požadoval žalobou nahradiť i trovy konania.

2. Uznesením sp.zn. 14C/21/2017-50 zo dňa 26.07.2017 súd vyzval žalovanú, aby sa k žalobe žalobcu v lehote 15 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadrila, uviedla vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojila listiny, na ktoré sa odvoláva a označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva, a to podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) podľa ktorého spolu s doručením žaloby súd žalovaného vyzve, aby sa v lehote určenej súdom k žalobe písomne vyjadril, a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy svojich tvrdení. Uznesenie bolo žalovanej doručené dňa 10.08.2017. Právoplatnosť nadobudlo dňa 10.08.2017.

3. Žalovaná reagovala na uznesenie vyjadrením zo dňa 05.09.2017, ktoré bolo doručené súdu dňa 05.09.2017. Vo vyjadrení uviedla, že neuznáva nárok žalobcu v celom jeho rozsahu a navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Na obranu uviedla, že zákonným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vydaním nezákonného rozhodnutia je, aby takéto rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom (§ 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č. 214/2003 Z.z.). Rozhodujúcim pre celú vec je preto posúdenie zákonnosti začatia a následného vedenia trestného stíhania, vrátane zákonnosti vznesenia obvinenia. Rozširujúcim výkladom zákona č. 514/2003 Z.z. bol síce v súdnej praxi prijatý názor, že z pohľadu nároku na náhradu škodu má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, tak ako tomu bolo v prejednávanej veci, avšak uvedený názor nemožno prijímať absolútne, nekriticky a bezvýhradne. Konštrukcia, ktorú uvádza žalobca o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím z dôvodu jeho následného oslobodenia spod obžaloby, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Uznesenie o vznesení obvinenia by bolo možné považovať za nezákonné rozhodnutie iba v tom prípade, ak by uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen o zamietnutí sťažnosti ako aj uznesenie povereného príslušníka PZ o vznesení obvinenia boli zrušené rozhodnutím krajského prokurátora v Banskej Bystrici alebo rozhodnutím generálneho prokurátora SR. K takejto skutočnosti však v danej trestnej veci nedošlo. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno označiť za nezákonné len preto, že pravdepodobnosť spáchania skutku existujúceho v čase jeho vydania, sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdila. Opozitný záver by viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinoty a tiež k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti, ktorým je prípravné konanie, ktoré by takto de facto úplne stratilo svoj význam a viedlo by k záveru, že stíhať možno len tie osoby, ktorých vina je bez pochybností preukázaná už v čase vznesenia obvinenia. Takýto stav je v reálnom živote pochopiteľne nedosiahnuteľný. V tomto smere žalovaná poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci H. proti Českej republike (sťažnosť č. 27404/08) zo dňa 20.06.2013. V ňom sa konštatuje, že zlučiteľnosť zásahu pri vedení trestného konania voči určitej osobe vyžaduje, aby zásah bol zákonný, bol vo všeobecnom záujme a bol primeraný. Európsky súd pre ľudské práva vyslovil záver, že skutočnosť, že obvinený bol oslobodený spod obžaloby sama o sebe neznamená, že trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od začiatku inak vadné. Ďalej konštatoval, že dôkazné požiadavky, ktoré je treba splniť, aby osoba mohla byť uznaná vinnou sa líšia od požiadaviek, ktoré treba splniť, aby osoba mohla byť trestne stíhaná (obvykle označované ako dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré pri súdnom konaní nevyústia do odsúdenia. Zo skutočnosti, že v priebehu konania pred súdom sa dôvodné podozrenie nepotvrdilo a žalobca bol spod obžaloby oslobodený, nemožno bez ďalšieho prijať jednoduchý záver tak, ako ho v žalobe prezentuje žalobca o tom, že uznesenie o

vznesení obvinenia bolo nezákonné. Z platnej právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. vôbec nevyplýva, že oslobodzujúci rozsudok automaticky znamená nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia. Je potrebné si uvedomiť, že oslobodzujúci rozsudok bol výsledkom dokazovania vykonaného až na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom, kedy existovali dve skupiny vzájomne protichodných dôkazov. Takýto rozsah dôkazov v čase vznesenia obvinenia nielenže neexistoval, ale nebol ani vykonaný. Vzhľadom na časovú postupnosť jednotlivých štádií trestného konania je preto vylúčené aby oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Zvolen sp.zn. 5T/117/2011 bol vo výsledku považovaný za zrušenie alebo zmenu uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Je tomu tak práve preto, že bol vydaný v absolútne odlišnom štádiu trestného konania a na základe odlišného skutkového stavu než pri vznesení obvinenia. V žalobe žalobca dôvodí, že podstata nároku na náhradu škody v prípade oslobodzujúceho rozsudku sa neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného konania. Má za to, že prokurátor svojim aktívnym konaním (podaním obžaloby) zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, teda aj nezákonnosť trestného stíhania, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napríklad zastaviť trestné stíhanie alebo vec postúpiť. Podľa žalobcu je nepochybné, že keby príslušné orgány už v skorších štádiách trestného konania správne posúdili skutkový a právny stav, museli by žalobcu zbaviť obvinenia. Argumentácia žalobcu o aktívnom konaní prokurátora o zachovaní nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia podaním obžaloby je však nesprávna a nereflektuje povahe a účelu prípravného konania. Z trestného spisu zreteľne vyplýva, že výsledkom prípravného konania bol súbor dvoch okruhov vzájomne opozitných dôkazov svedčiacich tak v prospech ako i v neprospech žalobcu (obvineného). Takýto skutkový stav neumožňoval prokurátorovi postupovať inak, ako podaním obžaloby súdu. Výlučne súd je oprávnený rozhodnúť o vine, či nevine, a to po vykonaní riadneho dokazovania. V prípadoch, kedy aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov v prípravnom konaní nie je spoľahlivo a mimo akúkoľvek pochybnosť zistené, že sa stal skutok, pre ktorý je trestné stíhanie vedené alebo do úvahy prichádza viacero verzii skutkových zistení a na podklade hodnotenia dôkazov treba rozhodnúť o tom, ktorá z nich je pravdivá, je nevyhnutné, aby prokurátor podal obžalobu a aby konečné rozhodnutie urobil súd. Preto uplatnený postup prokurátora (podanie obžaloby) bol a zostáva plne konformný s ustálenou judikatúrou súdov v trestných veciach (napr. „3/2000“). Žalobca neuviedol žiadne relevantné tvrdenia akým spôsobom mal prokurátor za daného skutkového stavu vopred predvídať, predpokladať, či dokonca vedieť, že predmetné rozhodnutie sa v budúcnosti stane nezákonným (v ponímaní žalobcu) v dôsledku možného oslobodenia spod obžaloby. Preto sa domnieva, že ani samotný žalobca v momente vznesenia obvinenia nedokázal s istotou predvídať výsledok trestného konania. Pokiaľ by v právnej praxi a rozhodovacej praxi súdov mal byť bezvýhradne rešpektovaný sporný názor niektorých súdov v konkrétnych veciach o tom, že gestor zákona ako i zákon samotný mali ambíciu odškodňovať všetky prípady, kedy vznesenie obvinenia nevedlo k právoplatnému odsúdeniu (zastavenie trestného stíhania, postúpenie veci, oslobodzujúci rozsudok), potom by štát v rámci svojej objektívnej zodpovednosti neniesol zodpovednosť za samotné nezákonné rozhodnutie či postup, ale za finálny výsledok trestného konania. Zákon č. 514/2003 Z.z. ale zodpovednosť štátu za výsledok trestného konania vôbec neupravuje. Napriek tomu si žalobca uplatňuje nárok práve poukazovaním na výsledok trestného konania, ktorým je oslobodenie spod obžaloby zakladajúce podľa neho aj nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia. Pre úspešné uplatnenie náhrady škody je potrebné kumulatívne splnenie zákonných podmienok ktorými sú existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím. Žalobca však vôbec nepreukázal splnenie už prvej podstatnej a základnej podmienky, ktorou je existencia nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Z tohto dôvodu v tomto spore absentuje primárny právny základ žalobcovho nároku. Prokurátor zodpovedá za zákonnosť prípravného konania. Trestné stíhanie proti žalobcovi bolo vedené legitímne a v mene štátu. V priebehu prípravného konania nedošlo k vydaniu takého rozhodnutia, ktoré by malo za následok zmenu alebo zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Keďže absentuje u štátu základná podmienka pre uplatnenie nároku, je skúmanie splnenia ďalších podmienok (následok, príčinná súvislosť) bezpredmetné. V ostatnom žalovaná plne poukázala na písomné vyjadrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č.k. VI/4/Gc 27/17/1000-6 zo dňa 27.03.2017, s ktorým sa v konaní stotožňuje.

4. Uznesením sp.zn. 14C/21/2017-67 zo dňa 09.10.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 01.11.2017, kedy bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu, súd vyzval žalobcu, aby sa v lehote 15 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadril k vyjadreniu žalovanej, uviedol ďalšie skutočnosti, označil tiež dôkazy na preukázanie svojich tvrdení s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Výzva bola realizovaná podľa § 167 ods. 3 CSP, podľa ktorého ak

žalovaný uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná alebo súd neurobí iné vhodné opatrenia, súd doručí vyjadrenie žalovaného žalobcovi do vlastných rúk a umožní mu vyjadriť sa v lehote určenej súdom. Žalobca uvedie ďalšie skutočnosti a označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súd poučí žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

5. Vo vyjadrení zo dňa 23.10.2017, ktoré bolo doručené súdu dňa 24.10.2017 žalobca k obrane žalovanej vo vyjadrení zo dňa 05.09.2017 uviedol, že táto sa vymyká bežnej aplikačnej praxi a ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít z hľadiska aplikácie a interpretácie práva v typovo totožných veciach. Zdôraznil, že podľa ustálenej súdnej praxe v prípade, ak prokurátor podanú sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Prokurátor svojim aktívnym konaním a to podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, teda aj nezákonnosť trestného stíhania, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napríklad zastaviť trestné stíhanie alebo postúpiť vec. Prokurátor sa nemôže zbaviť svojej zodpovednosti s odôvodnením, že sa nepodíelal na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia. Zodpovednosť prokurátora je daná práve tým, že nepodnikol žiadne kroky za účelom odstránenia nezákonnosti predmetného uznesenia, hoci mu zo zákona vyplýva povinnosť vykonávať dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní, pričom má za týmto účelom priznané aj konkrétne oprávnenia, ktoré mohol v danom prípade využiť. V súvislosti so svojou argumentáciou žalobca poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/1548/2014 zo dňa 28.01.2016. Opätovne poukázal na predchádzajúce rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4Cdo/183/2009, 4MCdo/15/2009, z ktorých vyplýva, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tento právny názor však nemožno interpretovať tým spôsobom, aký prezentuje žalovaná, že štát tým pádom nenesie zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie a neprávny úradný postup, ale za „výsledok trestného konania“, ktorú zodpovednosť zákon č. 514/2003 Z.z. podľa obrany žalovanej, neupravuje. Výsledok trestného konania je len meradlom zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní, pričom základom zodpovednosti štátu je naďalej nezákonné rozhodnutie a nesprávny postup príslušných orgánov. Vzhľadom na potrebu hodnotiť zákonnosť vedenia trestného stíhania s prihliadnutím na neskorší výsledok trestného konania je irelevantná argumentácia žalovanej, ktorá poukazuje na konkrétny priebeh trestného konania, nakoľko nevykazoval také špecifiká a osobitosti, ktoré vylučovali možnosť zákonného postupu, resp. ktoré by znemožňovali prokurátorovi prijať záver o nezákonnosti vznesenia obvinenia. V danom prípade proti oslobodzujúcemu rozsudku súdu prvej inštancie nebolo prokurátorom podané odvolanie. Uvedená skutočnosť naznačuje, že argumentácia odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku bola prokurátorom akceptovaná v plnom rozsahu. Aj vo svetle uvedeného procesného postupu nie je možné prijať argumentáciu žalovanej ako relevantnú pre spochybnenie ním použitej argumentácie. Nemožno tiež súhlasiť ani s názorom žalovanej, ktorá poukazuje na nenaplnenie kumulatívnych podmienok pre priznanie uplatňovaného nároku na náhradu škody. V konaní si uplatňuje nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, preto nepovažuje za relevantnú argumentáciu žalovanej, ktorá sa zaoberá definíciou pojmu „nesprávny úradný postup“ a analýzou podmienok pre vznik nároku na náhradu škody v prípade nesprávneho úradného postupu. Vzhľadom na uvedené má za to, že uplatnený nárok vychádza zo správnej interpretácie príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., pričom aj vzhľadom na ustálenú aplikačnú prax a existujúcu judikatúru nie je možné pochybovať, že základ jeho nároku na náhradu škody je daný. Akékoľvek odlišné právne posúdenie tejto otázky by bolo v priamom rozpore so znením zákona č. 514/2003 Z.z., pričom by išlo o zásadný prelom existujúcej judikatúry. Taktiež za nespornú považuje otázku príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, keď je zrejmé, že práve nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia spôsobilo na jeho strane potrebu zvoliť si obhajcu a vynaložiť na obhajobu nevyhnutné náklady zodpovedajúce vzniknutej škode. Tiež nie je pravdou, že v danej trestnej veci prokurátor nemal inú možnosť, ako voči nemu podať obžalobu. Vzhľadom na vykonané dokazovanie mal prokurátor dostatok skutkových informácií na to, aby rozhodol aj iným spôsobom, napríklad vec postúpil podľa § 214 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Prokurátor preto pochybil, keď nesprávne vyhodnotil výsledky vyšetrovania a podal voči nemu obžalobu, čím opakovane aproboval nezákonne vydané uznesenie o vznesení obvinenia. Ak prokurátor odobril nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia, ako aj výsledky vyšetrovania tým, že neuskutočil žiadne kroky smerujúce k zrušeniu predmetného nezákonného rozhodnutia a podal vo veci obžalobu, nemožno ho zbaviť zodpovednosti s poukazom na zodpovednosť súdu, ktorý vo veci nariadil hlavné pojednávanie.

V dôsledku takéhoto výkladu by bolo oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať v mene štátu zúžené len na špecifickú skupinu prípadov, kedy trestné konanie bolo ukončené v prípravnom konaní v dôsledku rozhodnutia prokurátora, prípadne v dôsledku rozhodnutia sudcu pri preskúmaní obžaloby, resp. senátu pri predbežnom prejednaní obžaloby za podmienky, že nedôjde k nariadeniu hlavného pojednávania, či k vydaniu trestného rozkazu. Takýto výklad by de facto vylúčil možnosť, aby v prípade nároku na náhradu škody vzniknutého v dôsledku nezákonného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní došlo k vzniku oprávnenia Generálnej prokuratúry SR konať v mene štátu, a aj preto ho nemožno považovať za správny.

6. Uznesením sp.zn. 14C/21/2017-72 zo dňa 09.11.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.12.2017 súd vyzval žalovanú podľa § 167 ods. 4 CSP, aby sa k tomuto vyjadreniu žalobcu v lehote 15 dní odo dňa doručenia uznesenia vyjadrila, uviedla ďalšie skutočnosti a označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť, keď podľa § 167 ods. 4 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, doručí vyjadrenie žalobcu podľa odseku 3 žalovanému do vlastných rúk a umožní mu, aby sa k nemu vyjadril v lehote určenej súdom. Žalovaný uvedie ďalšie skutočnosti a označí dôkazy na svoju obranu; na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súd poučí žalovaného o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

7. Na toto uznesenie reagovala žalovaná vyjadrením zo dňa 01.12.2017, ktoré bolo doručené súdu dňa 04.12.2017. Poukázala v tomto vyjadrení na to, že žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 23.10.2017 neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti a ani neoznačil nové dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, než tie, ktoré uviedol v žalobe. Vo svojom vyjadrení v podstate iba neguje jej vyjadrenia a jej argumentáciu. Žalobca vo vyjadrení opakovane tvrdí, že prokurátor sa nemôže zbaviť zodpovednosti, aj keď sa priamo nepodíeľal na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia. Ona sa však týmto spôsobom nikdy v priebehu sporu nebránila. Výslovne poukazovala na neexistenciu nezákonného rozhodnutia a na neexistenciu zodpovednosti jej za konečný výsledok trestného konania ako takého. V tejto súvislosti sa nemožno stotožniť ani s ďalším tvrdením žalobcu o tom, že „zodpovednosť prokurátora je daná práve tým, že nepodnikol žiadne kroky za účelom odstránenia nezákonnosti predmetného uznesenia, hoci mu zo zákona vyplýva povinnosť vykonávať dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní, pričom za týmto účelom má priznané aj konkrétne oprávnenia, ktoré mohol v danom prípade využiť“. Takáto úvaha žalobcu nasvedčuje pretrvávajúcemu nepochopeniu zmyslu a účelu prípravného konania a postavenia prokurátora a jeho pôsobnosti v trestnom konaní. Prokurátorovi zákon nedovoľuje, aby pri výkone svojej právomoci a pôsobnosti aplikoval zásadu in dubio pro reo. Tak môže postupovať jedine súd konajúci na podklade obžaloby prokurátora. Zjednodušene povedané, pokiaľ nie je nepochybné, že po skončení prípravného konania možno vydať procesné rozhodnutie podľa § 214 až § 228 Trestného poriadku, nemá prokurátor inú zákonnú možnosť než podať obžalobu. Treba opäť pripomenúť, že v trestnej veci žalobcu existovali dve skupiny dôkazov a dve verzie celého konfliktu medzi žalobcom a poškodeným U.. Podanie obžaloby ako výsledok prípravného konania bolo preto plne odôvodnené. Nepodanie odvolania proti rozhodnutiu súdu automaticky neznamená, že prokurátor považuje uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné, tak ako to prezentuje žalobca. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR na ktoré v tomto smere odkazuje žalobca sp.zn. 4Cdo/183/2009 a sp.zn. 4MCdo/15/2009, je nutné považovať za záväzné len v príslušných konkrétnych veciach. S ich všeobecnou aplikáciou sa ona nestotožňuje. Ona vo svojom vyjadrení a obrane nerefektuje na žiaden nesprávny úradný postup, práve naopak vo svojich vyjadreniach a obrane sa obšírne vysporiada s absenciou nezákonného rozhodnutia v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi pričom poukázala na zákonnú úpravu, ktorá vôbec neurčuje zodpovednosť prokurátora za výsledok trestného konania. Navyše ani samotný žalobca nezakladá svoj nárok na existencii nesprávneho úradného postupu. Neexistuje preto logický dôvod aby sa vyjadrovala akokoľvek k inštitútu nesprávneho úradného postupu, ako to mylne vykladá žalobca. V ostatnom zotrvala na svojom pôvodnom vyjadrení zo dňa 05.09.2017.

8. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

9. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

10. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

11. Podľa § 151 ods. 2 CSP, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

12. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

13. Podľa § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

14. Podľa § 185 ods. 2 CSP, súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Súd vo veci vykonal všetky dôkazy navrhnuté stranami sporu po uplatnení zásady sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 CSP a zákonnej koncentracii konania podľa § 154 CSP.

16. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré predložil do konania žalobca, iné dôkazy okrem predložených listinných dôkazov žalobca nenavrhol vykonať, žalovaná do konania nepredložila žiadne listinné dôkazy a ani neoznačila žiadne dôkazy na vykonanie.

17. Na základe dokazovania listinnými dôkazmi, ktoré predložil žalobca súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu dôvodná.

18. Dňa 16.06.2008 vydal poverený príslušník Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ - oddelenie skráteného vyšetrovania, v zmysle § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku (ďalej ako „TP“) uznesenie o vznesení obvinenia ČVS:ORP-703/1-OSV-ZV-2006, ktorým voči žalobcovi vzniesol obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona (ďalej ako „TZ“) v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ (ďalej ako „uznesenie o vznesení obvinenia“).

19. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 16.06.2008 žalobca podal sťažnosť dňa 28.07.2008 prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Petra Kočíčku, pričom uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobcovi (obvinenému) doručené podľa vykázaného doručenia dňa 23.07.2008 a jeho obhajcovi JUDr. Petrovi Kočíčkovi dňa 23.07.2008.

20. O tejto sťažnosti rozhodoval prokurátor Okresnej prokuratúry vo Zvolene uznesením sp.zn. 3Pv944/06-60 zo dňa 18.08.2008, keď sťažnosť žalobcu (obvineného) zamietol.

21. Upovedomením o podaní obžaloby zo dňa 23.11.2009 Okresná prokuratúra Revúca upovedomila žalobcu (obvineného) o podaní obžaloby Okresnému súdu v Revúcej za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ a za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ TZ.

22. Na základe podanej obžaloby Okresnou prokuratúrou Revúca datovanej dňom 23.11.2009 č. 2Pv372/09-7 Okresný súd Zvolen vydal dňa 31.12.2009 trestný rozkaz sp.zn. 5T/233/2009-590, ktorým žalobca bol uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ TZ, za čo žalobca bol odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorého výkon mu bol súdom podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov. Súčasne žalobcovi bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému E.. F. U. škodu vo výške 300,78 Eur a poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. škodu vo výške 25,77 Eur.

23. Proti trestnému rozkazu žalobca podal odpor datovaný dňa 21.01.2010, ktorý bol doručený Okresnému súdu Zvolen dňa 22.01.2010.

24. Uznesením sp.zn. 5T/233/09-604 zo dňa 22.03.2010 Okresný súd Zvolen v označenej trestnej veci vzal na vedomie späťvzatie obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry Revúca, konkrétne v trestnej

veci žalobcu stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ a iné vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 5T/233/09.

25. V označenej trestnej veci prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca na žalobcu opakovane podal obžalobu zo dňa 19.09.2011 č. 2Pv372/09-24, a to za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ TZ a za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ.

26. O tejto opätovnej obžalobe bolo rozhodnuté opätovne Okresným súdom Zvolen trestným rozkazom sp.zn. 5T/117/11-612 zo dňa 28.09.2011, ktorým súd žalobcu uznal opätovne za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ TZ, za čo ho odsúdil na peňažný trest vo výške 200,- Eur, pričom pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil žalobcovi náhradný trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov. Súčasne žalobcovi uložil povinnosť nahradiť poškodenému Ing. Jozefovi Deákovi škodu vo výške 300,78 Eur a poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., škodu vo výške 25,77 Eur.

27. Proti tomuto trestnému rozkazu žalobca podal odpor datovaný dňom 21.10.2011, na základe čoho bol trestný rozkaz zrušený a vo veci bolo nariadené pojednávanie a o obžalobe opätovne rozhodnuté Okresným súdom Zvolen na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.02.2015 pod sp.zn. 5T/117/2011, keď vo veci bol vydaný rozsudok sp.zn. 5T/117/2011-691 dňa 25.02.2015. Týmto rozsudkom bol žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že v konaní nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca ako obžalovaný stíhaný. Rozsudok nebol napadnutý opravným prostriedkom a nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2015, čím došlo k právoplatnému meritórnemu skončeniu v danej trestnej veci.

28. Žalobca na svoju obhajobu v trestnom konaní, a to už v priebehu prípravného konania si zvolil obhajcu, keď za týmto účelom uzavrel s advokátom JUDr. Petrom Kočičkom, Horná 32, 974 01 Banská Bystrica dňa 24.07.2008 Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, ku ktorej bolo udelené plnomocenstvo žalobcom pre tohto obhajcu dňa 24.07.2008 a následne Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci s JUDr. Petrom Kočičkom, advokátom, vykonávajúcim advokáciu v mene a na účet spoločnosti Lion Law Partners, s.r.o., so sídlom Horná 32, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 862 461 a to dňa 25.03.2009, ktorá bola tiež uzatvorená podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka ku ktorej bolo udelené žalobcom plnomocenstvo na obhajobu dňa 25.03.2009. V zmysle článku IV. bod 1. obidvoch zmlúv o poskytovaní právnej pomoci sám žalobca zaviazal zaplatiť za obhajobu advokátovi odmenu v zmysle § 12 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb podľa počtu skutočne vykonaných úkonov právnej pomoci. Odmena mala byť splatná po právoplatnom skončení veci v ktorej advokát poskytoval právnu pomoc.

29. Trovy obhajoby v súvislosti s predmetnou trestnou vecou boli vyčíslené na čiastku 1.897,42 Eur keď pozostávali z odmeny za vykonanú obhajobu, z náhrady cestovného, náhrady za stratu času a DPH dokladom označeným ako Vyčíslenie náhrady trov konania (aj s DPH) č. 73/2008. Tieto trovy obhajoby boli uhradené žalobcom v čiastke 1.897,42 Eur dňa 31.01.2017, o čom svedčí ústrižok poštovej peňažnej poukážky na sumu 1.897,42 Eur s uvedením špecifického symbolu platby: 0000732008.

30. Žiadosťou zo dňa 06.02.2017 žalobca požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. V žiadosti žiadal prerokovať nárok na náhradu škody vyplývajúcej z označeného trestného konania v celkovej výške 1.897,42 Eur.

31. Generálna prokuratúra SR, Bratislava listom č. VI/4 Gc 27/17/1000-6 zo dňa 27.03.2017 žalobcovi na jeho žiadosť oznámila, že jeho žiadosť bola ako nedôvodná odmietnutá. Generálna prokuratúra SR v tomto liste zaujala záver, že žiadosť na náhradu škody je nedôvodná, pretože nie je daný základ uplatňovaného nároku, ktorým by malo byť podľa obsahu žiadosti uznesenie povereného príslušníka Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície, oddelenie skráteneho vyšetrovania Zvolen zo dňa 16.06.2008 sp.zn. ORP-703/1-OSV-ZV-2006 o vznesení obvinenia a podaní obžaloby. Nezákonosť žiadneho rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní vydaného v prípravnom konaní nebola doteraz žiadnym príslušným orgánom konštatovaná. Naopak niet sporu o tom, že skutok sa stal a teda v danom čase bol dostatočne odôvodnený záver na postup podľa § 206 Trestného poriadku. Zásada legality a oficiality zakotvená v § 2 Trestného poriadku a premietnutá v ustanovení § 206 Trestného

poriadku stanovuje povinnosť vyšetrovateľa bez meškania vydať uznesenie o vznesení obvinenia v prípade, ak je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Uznesenie o vznesení obvinenia pritom nie je rozhodnutím o vine, ale v zmysle judikatúry rozhodnutím o vyššom stupni pravdepodobnosti spáchania trestného činu konkrétnou osobou. Rovnako nezohľadňuje ustanovenie § 234 Trestného poriadku o povinnosti podať obžalobu prokurátorom, ak výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. V uvedenom prípade niet sporu o tom, že výsledky prípravného konania a vykonaného dokazovania v prípravnom konaní iný procesný postup ako vznesenie obvinenia, ale aj podanie obžaloby, neumožňovali. Konanie, ktoré bolo predmetom trestného stíhania bolo až následne súdom po ďalšom dokazovaní vykonanom v súdnom konaní inak vyhodnotené so záverom, že skutok nie je trestným činom. Štát (orgány činné v trestnom konaní) je povinný objasňovať a vyšetrovať trestné činy a zabezpečiť postih páchatel'ov a tým i ochranu spoločnosti. Prokurátor v prípade, že existujú dôkazy, ktoré dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, je povinný podať obžalobu s tým, aby o vine, resp. nevine obžalovaného rozhodol súd. Štát teda v tomto prípade dôvodne uplatnil legitímne právo na vedenie trestného stíhania. Legitímnosť zásahu do osobnosti fyzickej osoby pri plnení jeho úloh vyplývajúcich mu zo zákona a prioritu verejného záujmu pred záujmom individuálnym v prípade ich kolízie vyjadril v právnej úvahe napríklad aj Najvyšší súd SR v rozsudku z 30.07.2008 sp.zn. 3Cdo/201/2007. Názor, že štát automaticky nesie zodpovednosť za výsledok trestného konania nemožno akceptovať, pretože neprípustným extenzívnym spôsobom vykladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie, ktoré ale v tomto prípade absentuje. Napokon legitímny záujem štátu na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu nemožno uprieť ani podľa rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad rozsudok z 20.06.2013 vo veci H. vs. Česká republika). V zásade z týchto dôvodov bola žiadosť žalobcu o náhradu škody ako nedôvodná odmietnutá.

32. Ako súd už dôvodí, žiadne iné dôkazy okrem vyššie uvedených žalobca v konaní nepredložil, ani neoznačil na vykonanie, žalovaná nepredložila v konaní žiadne dôkazy, ani žiadne dôkazy nenavrhol na vykonanie.

33. Vo veci bolo nepochybné a medzi stranami súdneho konania nebolo sporné, že danú vec je právne potrebné posúdiť podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, konkrétne i v znení zmeny tohto zákona vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z., keď tento zákon č. 412/2012 Z.z., nadobudol účinnosť dňa 01.01.2013 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“).

34. Podľa § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

35. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

36. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

37. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo poverení príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,
c) až e) ...,
f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní,
g) až l) ...,
m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

38. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

39. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

40. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

41. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

42. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

43. Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

44. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

45. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

46. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

47. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta (§ 9 až 14 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov). Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

48. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

49. V súdnej veci súd právne kvalifikoval žalobou uplatnený nárok ako nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a skúmal splnenie jednotlivých predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle tohto právneho predpisu.

50. V zmysle ustanovenia článku 46 ods. 3 Ústavy SR „každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom“. Citované ustanovenie Ústavy SR zakladá právo osoby voči štátu na náhradu škody, ktorá tejto osobe bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci. Toto právo je potom konkrétne upravené v ustanoveniach zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

51. Pre vznik nároku na náhradu škody treba preukázať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, teda samotná existencia škody ešte takúto zodpovednosť nezakladá.

52. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: I. existencii nezákonného rozhodnutia, II. vzniku škody, III. príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

53. Predpokladom kvalifikácie rozhodnutia ako „nezákonného“ je, že sa jedná o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená a ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Rozhodnutím tohto orgánu (ktorý vyslovil nezákonnosť) je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

54. Zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Pre posúdenie zodpovednosti je významné, že škoda ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu spôsobenej nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím.

55. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie (nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody sú v logickom slede, teda ak protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii. Príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie alebo opomenutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha, či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná) sa zisťuje príčinná súvislosť.

56. V prejednávacom spore žalobca označil ako nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene, Úradu justičnej a kriminálnej polície sp.zn. ČVS:ORP-703/1-OSV-ZV-2006 zo dňa 16.06.2008 na základe ktorého bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie pre skutok kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

57. Žalovaná v konaní zásadne namietala, že v prejednávacom spore absentuje nezákonné rozhodnutie. Uviedla, že uznesenie o vznesení obvinenia automaticky nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní prečinu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.

58. Túto námietku žalovanej súd vyhodnocuje za nedôvodnú.

59. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia.

60. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozsudok NS SR z 30.11.2009, sp.zn. 4Cdo183/2009). Súdna judikatúra dôvodí, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym alebo nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo došlo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozsudok NS SR z 28.06.1993 sp.zn. 1Cdo53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR, ročník 1994). Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb., sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (rozsudok NS SR, sp.zn. 1Cdo64/2008, sp.zn. 4Cdo183/2009, sp.zn. 4M Cdo15/2009).

61. Oslobodenie spod obžaloby má taký istý význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Iný výklad by odporoval zmyslu právnej úpravy o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

62. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z.z. bolo ustanoviť podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím, ktoré sa neskôr ukázalo nezákonným (nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 25/2011 z 24.03.2011).

63. Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, súčasne znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (opätovne nález Ústavného súdu SR z 24.03.2011 sp.zn. II.ÚS 25/2011, tiež opätovne rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009). Rovnaké dôsledky vo vzťahu k zákonosti uznesenia o vznesení obvinenia pripísala súdna prax aj oslobodeniu spod obžaloby (rozsudok NS SR sp.zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011, uznesenie NS SR sp.zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12.12.2012), ako aj zastaveniu trestného stíhania, ak k nemu nedošlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným.

64. Rovnako neobstojí námietka žalovanej, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné, pretože v čase vznesenia obvinenia boli splnené zákonné predpoklady pre tento postup a v trestnom konaní nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania, preto samotný výsledok trestného konania (aj oslobodenie spod obžaloby) nemusí vyvolať nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, ako základného predpokladu na vznik nároku na náhradu škody. Je evidentné, že žalovaná v rámci tejto argumentácie nesprávne viaže zákonnosť rozhodnutia na skúmanie porušenia povinnosti (zásady) pri jeho vydaní, t.j. zákonnosť dáva do súvisu so zavinením.

Zodpovednosť štátu za škodu je však koncipovaná ako objektívna, t.j. bez ohľadu na akékoľvek zavinenie. V tejto súvislosti preto platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené postúpením veci inému orgánu, prípadne oslobodením spod obžaloby, treba hľadať nielen v ustanovení článku 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine, a to predovšetkým v článku 1 ods. 1 Ústavy SR, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ako súd už dôvodí, rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozsudok KS Banská Bystrica sp.zn. 14Co/984/2013 zo dňa 26.02.2014).

65. V prejednávanej veci bolo súdom bez akýchkoľvek pochybností zistené a preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 5T/117/2011-691 zo dňa 25.02.2015 bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca ako obžalovaný stíhaný. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2015, čím došlo k právoplatnému meritórnemu skončeniu v danej trestnej veci. Z tohto dôvodu aj keď orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie tak, že jeho výsledkom bolo uznesenie o vznesení obvinenia, ich podozrenie sa v trestnom konaní nepotvrdilo, čoho dôsledkom je existencia nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia voči žalobcovi.

66. Nie je na mieste ani obrana žalovanej v tom, že by uznesenie o vznesení obvinenia bolo možné považovať za nezákonné rozhodnutie iba v tom prípade, ak by uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen o zamietnutí sťažnosti, ako aj uznesenie povereného príslušníka PZ o vznesení obvinenia boli zrušené rozhodnutím Krajského prokurátora v Banskej Bystrici, alebo rozhodnutím Generálneho prokurátora SR. Legálnym prostriedkom obvineného z trestného činu, v tomto prípade prečinu ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti obvineniu, čo žalobca využil, pričom jeho sťažnosť bola prokurátorom zamietnutá. Prokurátor mal možnosť ovplyvniť výsledok prípravného konania. Ovplyvnil ho tým, že sťažnosť obvineného žalobcu bola zamietnutá a prípravné konanie vyústilo do podania obžaloby prokurátorom, pričom treba poukázať i na tú skutočnosť, že za ten istý prečin na žalobcu bola prokurátorom podaná obžaloba dvakrát. Prvá obžaloba bola prokurátorom v trestnej veci žalobcu vzatá späť, následne bola podaná v trestnej veci žalobcu nová obžaloba, o ktorej rozhodovanie vyústilo do oslobodenia žalobcu spod tejto obžaloby. Súd zdôrazňuje, že u žalobcu došlo k oslobodeniu spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonné automaticky tak, ako správne poukazovala žalovaná, ale v dôsledku oslobodenia obžalovaného spod obžaloby a to práve preto, že nebolo v trestnom konaní dokázané, že sa skutok stal. Nič na tejto skutočnosti nemení, že uznesenie o vznesení obvinenia a ani že uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti neboli zrušené rozhodnutím krajského prokurátora, prípadne Generálneho prokurátora SR, pretože nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia sa potvrdila právoplatným rozsudkom o oslobodení žalobcu spod obžaloby.

67. V súvislosti s tým, že žalovaná v konaní poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci H. proti Českej republike súd dodáva, že len nielen z tohto rozhodnutia, ale aj z rozhodovacej činnosti NS SR vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym postupom nie je právnym absolútnym (uznesenie NS SR sp.zn. 4MCdo20/2009). Súdna prax od publikovania judikátu R37/2014 sa však ustálila v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Súd opätovne zdôrazňuje, že rozhodujúcim meradlom zákonosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Pri rozhodovaní o žalobe žalobcu nebol žiaden dôvod odchyliť sa od ustálenej súdnej praxe.

68. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra ale dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, prípadne uznesenie prokurátora, ktorý rozhodoval o sťažnosti obvineného, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhrady škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupov orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného konania (uznesenie NS SR z 30.03.2001 sp.zn. 3Cdo194/2010).

69. S prihliadnutím na ustálenú rozhodovaciu prax preto nebolo možné vychádzať „iba“ zo žalovanou označeného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva.

70. Pokiaľ ide o ďalšiu z podmienok vzniku nároku na náhradu škody, a to vznik škody, túto žalobca špecifikoval ako vynaložené trovy obhajoby vo výške 1.897,42 Eur za jednotlivé úkony advokáta vykonané v trestnom konaní, ktoré boli žalobcom uhradené, čo žalobca v konaní preukázal. Posledná podmienka t.j. preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody bola zo strany žalobcu tiež preukázaná nutnosťou úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov v súvislosti s jeho trestným stíhaním.

71. Žalovaná v konaní nenamietala vznik škody a ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Jej jediná obrana v konaní bola v tvrdení neexistencie nezákonného rozhodnutia. Žalovaná v konaní nenamietala ani výšku škody.

72. Na základe potom pri splnení súčasnom všetkých podmienok vzniku nároku na náhradu škody súd rozhodol o tomto nároku tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu škody spočívajúcej v trovách obhajoby v sume 1.897,42 Eur, keď o túto sumu sa zmenšil majetok žalobcu, keďže žalobca v konaní preukázal, že tieto trovy obhajoby dňa 31.01.2017 uhradil. Žalovaná nepoprela výšku škody, preto výšku škody súd ustálil medzi stranami sporu ako nespornú skutočnosť v zmysle § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Žalobca navyše výšku škody preukázal, preukázal, že si na obhajobu svojich práv v trestnom konaní zvolil obhajcu, čo dokladal zmluvami o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 24.07.2008 a zo dňa 25.03.2009 a plnomocenstvami uzatvorenými k týmto zmluvám, preukázal vyčíslenie náhrady škody v podobe trov obhajoby ako aj ich úhradu.

73. Žalobca sa v konaní domáhal priznania i úroku z omeškania zo sumy 1.897,42 Eur a to výške 5 % ročne od 07.04.2017 do zaplatenia, keď aj v tejto časti podal žalobu dôvodne.

74. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

75. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

76. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 5 %-nych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

77. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku žalobcu na náhradu škody bola Generálnej prokuratúre SR ako príslušnému orgánu na jej prerokovanie doručená dňa 08.02.2017. K doručeniu oznámenia Generálnej prokuratúry SR žalobcovi o tom, že nárok na náhradu škody neuspokojí došlo dňa 06.04.2017. V tento deň sa žalobca oboznámil s tým, že jeho nárok na náhradu škody nebude uspokojený. Preto v súlade s názorom žalobcu súd ustálil, že žalovaná sa dostala do omeškania s uspokojením nároku na náhradu škody pre žalobcu odo dňa nasledujúceho, t.j. odo dňa 07.04.2017, keď od tohto dňa potom žalobca má nárok voči žalovanej i na zaplatenie úrokov z omeškania z prisúdenej sumy, a to až do zaplatenia. K prvému dňu omeškania t.j. ku dňu 07.04.2017 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 0,00 %, preto žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z prisúdenej sumy.

78. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

79. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

80. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

81. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Žalobca bol v konaní plne úspešný, žalovaná plne neúspešná. Žalobcovi preto vznikol nárok voči žalovanej na plnú náhradu trov konania, t.j. v rozsahu 100 %. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a/ sa týkajú procesných podmienok,
- b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).